

Arrest

nr. 295 276 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing waarbij hij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker kennelijk ongegrond verklaart. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwierp bij arrest nr. 280 322 van 18 november 2022.

Op 20 september 2022 diende verzoeker een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard op 24 oktober 2022. Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Op 2 december 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : V. (...)
voornaam : V. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Armenië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 18/11/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende meermaals een aanvraag 9ter. Deze werden allen negatief afgesloten. In de beslissing wordt het volgende vermeld:

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 31.08.2020)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Betrokkene diende nadien opnieuw een aanvraag 9ter in die op 24/10/2022 onontvankelijk werd afgesloten daar er geen nieuwe elementen werden aangebracht.

Derhalve is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 6°, 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;"

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.
Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”*

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoeker verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten weinig rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

“Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.”

Er staat dus enkel in de bestreden beslissing dat het gezin samen kan vertrekken, maar verder wordt niet ingegaan op het gezins- en familieleven dat hier al is opgebouwd.

Dat de verzoeker in België verblijft met zijn echtgenote S. (...) S. (...) (R.R.(...)) en zijn minderjarig kind V. (...) G. (...) (R.R. (...)).

Dat ze een kerngezin vormen.

Zij zijn volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hebben hier een netwerk van vrienden en kennissen, zijn werkbereid, delen dezelfde waarden en normen als Belgische onderdanen,...

Dat verzoeker zijn uiterste best doet een zo goed en stabiel mogelijke thuis te creëren voor zijn gezin.

Dat zijn zoon ook school loopt in België. Dat het hele gezin bijgevolg haar uiterste best doet zich aan te passen conform de Belgische waarden en normen.

Dat zij om deze reden ook een verzoek om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vw hebben ingediend d.d. 11.10.2022. (zie stuk 2)

Dat verweerster op de hoogte was van de regularisatieaanvraag 9bis die op heden bij de stad Kortrijk ligt. Er werd immers door de stad Kortrijk een vraag gesteld aan DVZ m.b.t. de administratieve bijdrage.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

a)

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Dat zij geen enkele rekening heeft gehouden met de ingediende regularisatieaanvraag 9bis Vw d.d. 11.10.2022.

Dat zij hiermee haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden!

b)

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, 10.10.2015, 09.06.2022)

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert.

Dat ze enkel verwijst naar het feit dat zowel verzoeker, zijn echtgenote en hun minderjarig kind het voorwerp uitmaken van een BGV en de gezinskern bijgevolg behouden blijft. Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen¹ of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé en/ of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “privélevens” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens. Dat het privélevens en het familielevens aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoeker een kerngezin heeft in België. Dat zij bloedverwanten zijn en een familielevens met elkaar genieten.

Dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen.

Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke gezins- en familielevens. Het gezin woont aan de (...)

4.5.

AANGAANDE DE GEZONDHEIDSTOESTAND

Het artikel 74/13 Vw. stelt uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat de medische regularisatieaanvragen 9ter telkens negatief werden afgesloten.

Dit neemt echter niet weg dat verzoeker momenteel in de onmogelijkheid verkeert om via om het even welk vervoersmiddel te reizen naar zijn land van herkomst.

Verzoeker legt hiervoor een standaard medisch attest voor d.d. 21.07.2022 – zie het stuk 3.

“Geven problematische cardiovasculaire en eventueel tevens cerebrale vascul problematiek. Een constante en nauwlettend cardio vasculaire toezicht is noodzakelijk.. Continue zorg 24u op 24u is hier noodzakelijk.

Overlevering via om het even welk transport middel (vliegtuig, trein, boot, auto is omzeggens onmogelijk tot zeer problematisch.

C. Actuele behandeling en datum van opstarten van de aandoeningen vermeld onder rubriek

o Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal

- Moxonidine, Pantomed, bisopronol - De nodige medicatie is niet voorradig in Armenië

o Interventie / Hospitalisatie:

- 2015 arteria carotis stenting

- 2019 stenting cardiaal

- Laatste opname januari 2020 o.b.v. instabiele onderzoeken. Cardiologische Follow-up

o Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling:

- Levenslang”

Dat op doktersadvies het ten zeerste af te raden is dat verzoeker in zijn huidige medische toestand wordt overgeleverd aan zijn land van herkomst. Dat dit nefaste gevolgen zal hebben voor zijn gezondheid. Wanneer verzoeker in zijn huidige medische toestand terug wordt gestuurd naar het land van herkomst zal dit dan ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden, wegens onmenselijke of vernederende behandeling.

4.6.

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

BESLUITEND

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de ingediende regularisatieaanvraag d.d. 11.10.2022.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, °6 van de Vreemdelingenwet, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Hij benadrukt dat het verzoek om internationale bescherming door het CGVS op 20 juni 2022 als kennelijk ongegrond werd beschouwd en het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. Verzoeker betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hij voert echter wel aan dat de *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, en meer bepaald artikel 3 en artikel 8 van het EVRM, zijn geschonden. Hij meent ook dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verweerder ontkent niet dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Hij merkt wel op dat het ganse gezin het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor de gezinskern behouden blijft bij terugkeer naar het land van herkomst. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van

internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zoals verweerder correct motiveert in de bestreden beslissing, maakt het ganse gezin het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ten aanzien van verzoekers echtgenote en hun kind, die tevens de Armeense nationaliteit bezitten, werd immers eveneens op 2 december 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) genomen. Verzoekers echtgenote stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die het beroep verwierp bij arrest nr. 286 951 van 30 maart 2023. Gelet op het feit dat verzoekers echtgenote de Armeense nationaliteit bezit en zij het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten en gezien verzoeker geen concrete hinderpalen uiteenzet die verhinderen dat hij zijn gezinsleven in Armenië normaal en effectief zou kunnen verderzetten, dient te worden geconcludeerd dat een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker aanvoert dat hij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij hier een netwerk van vrienden en kennissen heeft, dat hij werkbereid is, dat hij dezelfde waarden en normen deelt als Belgische onderdanen, dat hij zijn uiterste best doet een zo goed en stabiel mogelijke thuis te creëren voor zijn gezin en dat zijn zoon schoolloopt in België, doelt hij in wezen op het bestaan van een privéleven in België. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verzoeker zich *in casu* beperkt tot vage beweringen omtrent een integratie in België, die geenszins worden ondersteund door enige bewijsstukken. Hiermee toont verzoeker niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft

dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Er dient tevens op te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dergelijke gevallen zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Zulke uitzonderlijke omstandigheden worden *in casu* niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet weerhouden. Een schending van artikel 7 van het Handvest blijkt evenmin.

Waar verzoeker hekelt dat er geen rekening werd gehouden met de verblijfsaanvraag die hij heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een dergelijke aanvraag niet verhindert dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft. Hij kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden door niet te motiveren omtrent de ingediende verblijfsaanvraag.

Tenslotte meent verzoeker dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Deze bepaling luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker voert aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om via om het even welk vervoersmiddel naar zijn land van herkomst te reizen. Ter ondersteuning hiervan legt hij één pagina uit een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) voor. Daargelaten het feit dat dit stuk geen datum noch arts vermeldt, blijkt uit het administratief dossier dat het inderdaad gaat om een SMG van 21 juli 2022 dat werd voorgelegd in het kader van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 20 september 2022. Op 24 oktober 2022 verklaarde de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag onontvankelijk, waartegen verzoeker geen beroep instelde bij de Raad. Deze beslissing is aldus definitief geworden. Uit het medisch advies van de arts-adviseur dat werd opgesteld in het kader van deze onontvankelijkheidsbeslissing, blijkt dat er geen tegenindicatie tot reizen wordt weerhouden. Hoewel de behandelend arts van verzoeker op het SMG van 21 juli 2022 inderdaad attesteert dat verzoeker niet zou kunnen reizen, wordt dit niet weerhouden door de arts-adviseur in zijn beoordeling. Het feit dat verzoeker geen beroep heeft ingesteld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 oktober 2022, vormt op zijn minst een indicatie dat hij zich niet verzet tegen het oordeel van de arts-adviseur. Wat er ook van zij, de onontvankelijkheidsbeslissing is inmiddels definitief geworden waardoor verzoeker in het kader van de huidige procedure niet ernstig kan betwisten dat er geen tegenindicatie tot reizen bestaat. Behoudens het SMG van 21 juli 2022, dat niet wordt weerhouden, legt verzoeker geen andere stukken voor die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN